

Sheikh Taqi uddin An-Nabhani - biografi

(må Allah være ham nådig)

Rødderne

I Ijzim-landsbyen, som ligger syd for byen Haifa, og på hvis ruiner man byggede bosættelsen Kiral Mihrar i år 1949 e.kr., levede en ærefuld familie, som havde en høj intellektuel og religiøs status, navnlig Nabhani-familien. Dens slægt vender tilbage til Nabhaniyin-slægten, fra stammen, Al-Hanjira fi Bi'ri al Sabá.

Og Banu Nabhan kommer af Bani Samaak, fra Lakhm-slægten, som er udspreddt i de palæstinensiske områder, og Lakhm er Malik bin Uday, bror af Jaddam og Amila og onkel til Kinda. Lakhm har mange folkeslag og stammer. Lakhm var før Islam udspreddt i Al-Sham og Irak. Deres nomader er udspreddt i mange områder i Palæstina. I slutningen af det 2. århundrede e.kr. bosatte en gruppe af Bani Lakhm sig syd for Palæstina. Blandt deres ypperste stoltheder er at den berømte sahabi Tamim al Dari er derfra.

I denne store familie, som slår rødder i historiens dybde, fremtrådte en ophøjet retslærd, som stærkt påvirkede Sheikh Taqi-ud-Din An-Nabhani's liv, som vi vil omtale på disse historiske sider. Denne retslærd, poet, litterær og dommer er Yusuf bin Ismael An-Nabhani.

Portræt af Taqi-ud-Din An-Nabhanis morfar Sheik Yusuf An-Nabhani

1265 e.H. til 1350 e.H. = 1849 e.Kr. til 1932 e.Kr.

Han er Sheikh Yusuf bin Ismael bin Yusuf An-Nabhani digter, litterær og dommer. Hans slægt vender tilbage til Bani Nabhan, de arabiske nomader fra Palæstina. De bosatte sig i Itzim-landsbyen, som hører til Haifa i nordlige Palæstina, hvori han var født og opvokset. Han studerede i al-Azhar Universitet i Egypten i 1283 e.H. til 1289 e.H. Han drog til Istana, hvor han var chefredaktør på en avis, der hedder Al-Jawaib, og læste korrektur på det, der blev trykt i dets trykkeri. Han vendte tilbage til Bilad al-Sham i år 1269 e.H., hvor han besad forskellige dommerposter, indtil han blev præsident for Rettigheds- Retten i Beirut år 1305 e.H. Der arbejdede han i over 20 år. Derefter rejste han til nabobyen, da 1. verdenskrig udbrød, hvorefter han vender tilbage til sin landsby, hvor han døde.

Sheikh Yusuf An-Nabhani efterlod en stor intellektuel skat, og det ville ikke være overdrevet at sige, for den der vil gå i gang med at skrive en biografi om ham, at han er den første i den og i vores tid, som har skrevet så mange bøger. Han har skrevet inden for sufisme, litteratur, Hadith (læren om overleveringer af Profetens (saaws)), historie og Tafsir (Qur'an-tolkning). Yusuf Sarkis har berettet om ham i sin bog "Encyklopædien for de trykte arabiske og arabiserede bøger" at han har 48 trykte bøger og ca. 67 bøger liggende i det egyptiske forlag "Dar al Kutub" hvoraf de fleste er blevet trykt i Beirut og Kairo. De fleste af disse blev skrevet under hans ophold i Beirut.

Sheikh Taqi-ud-Din An-Nabhani

Hans navn, fødsel og opvækst

Han er sheikh Mohammed Taqi-ud-Din bin Ibrahim bin Mustapha bin Ismael bin Yusuf An-Nabhani. Han blev født i Itzim-landsbyen år 1909 eller 1910 e.Kr. i et hjem med viden og religiøsitet, hvor hans far var en sheikh, som havde juridisk viden inden for Deen og han plejede at arbejde som en lærer i Shariah-videnskaberne i den palæstinensiske Al-Maarif-ministerium. Hans mor havde en rimelig kendskab til nogle af de shariah-mæssige sager, som hun fik gennem sin far Sheikh Yusuf An-Nabhani, som var hans morfar, en af de fremtrædende ulamaer i den Osmanniske stat. Sheikh Ahmad al-Da'ur, som var ven med Sheikh Taqi-ud-Din An-Nabhani i Azhar al-Sharif, og som var hans livsven i at udsprede Hizb-ut-Tahrir's tanker, beretter om Taqi-ud-Din's barndom: "Der kom engang en mand fra Bahai-religionen hen til hans morfar, Yusuf, mens han havde et brev hvori han kaldte ham til Bahai'ismen, som er en af de frafaldne sekter i

Islam. Sheikh Yusuf kaldte derpå på sit barnebarn Taqi-ud-Din, og bad ham om at hente en æske tændstikker for at brænde brevet, hvorefter Taqi-ud-Din spurgte sin morfar: ”Hvorfor skal du brænde den?”. Dertil svarede hans morfar: ”Fordi den er for ussel til at jeg vil se i den.”

Denne islamiske opdragelse som Sheikh Taqi-ud-Din blev opdraget med, havde den største effekt i udformningen af hans personlighed, og i at rette ham til den religiøse retning. Han memoriserede hele Koranen udenad i en tidlig alder, hvor han endnu ikke var fyldt 13 år. Han blev påvirket af sin morfar, Sheikh Yusuf's bevidsthed og fik gavn af hans gevaldige viden. Han beskæftigede sig ligeledes med de vigtige politiske sager, som hans morfar havde viden om gennem sine stærke bånd til folk i styret i den Osmanniske Stat. På samme måde fik han ligeledes udbytte af at deltage i møder og juridiske diskussioner, som blev afholdt af hans morfar Sheikh Yusuf An-Nabhani. Da han deltog i disse lærerige møder, bemærkede morfaren hans skarpsindighed og opmærksomhed, hvilket gjorde at han varetog ham med stor omhu, og overbeviste hans far om nødvendigheden af at sende ham til Azhar for at videreudvikle hans shariahmæssige lærdom.

Hans viden og studie

Han lærte principperne af de shariahmæssige videnskaber gennem sin far og morfar, og de lærte ham den bærede Koran udenad inden han kom i puberteten ved siden af hans studier i folkeskolerne, hvori han studerede de første syv år i Itzim- landsbyens skole, hvorefter han blev overflyttet til Akre-skolen, hvor han studerede til Gymnasium-niveauet. Han færdiggjorde dog ikke dette studie i Aka, men rejste til Kairo for at studere i al-Azhar al-Sharif, som en realisering af sin morfars ønske, Sheikh Yusuf An-Nabhani. Sheikh Taqi-ud-Din læste på Gymnasieniveau i al-Azhar år 1928 e.Kr., og blev færdig det samme år med udmærkelse, hvor han fik ”Diplom for Udlændinge” hvorefter han studerede i Dar al-'Ulum-universitetet, som dengang var underlagt al-Azhar og ved siden af dette plejede han at deltage i undervisningscirkler i al-Azhar al-Sharif hos Sheiker som hans morfar havde henvist ham til, såsom Sheikh Mohammad al-Khadr Hussein (Må Allahs nåde være over ham). Det gamle Azhar-system dengang tillod dette (dobbelstudie). På trods af Sheik An-Nabhani's dobbeltstudie mellem det gamle Azhar-system og Dar al 'Uloom, så fremviste han en stor udmærkelse og fremtræden i sin seriøsitet og ydeevne, og tiltrak opmærksomhed fra sine samtidige studerende og lærer, pga. det som blev kendt om ham i forhold til hans dybde i tænkning, hans stærke meninger og stærke argumentationer i diskussioner og intellektuelle debatter, som plejede at fylde vidensinstitutter dengang i Kairo og andre steder i de muslimske lande.

Hans diplomer

De diplomer, som Sheikh An-Nabhani har er Azhar's Gymnasieniveau og ”De Fremmedes Diplom” fra al-Azhar, og et diplom i arabisk og litteratur fra Dar al Uluum Fakultetet i Kairo. Han fik ligeledes et diplom i at dømme fra Shariah instituttet for Højesteretsdomme, som tilhører al-Azhar. Han graduerede fra al-Azhar år 1932 e.Kr. med et universel diplom i Shariah.

De områder som han arbejdede med

Ihsan Samara skriver i sin bog ”Opfattelsen af social retfærdighed i den moderne Islamiske tænkning”: ”Sheikh Taqi-ud-Din An-Nabhani vendte tilbage til Palæstina efter at han færdiggjorde sit studie, for at arbejde i det Palæstinensiske Al-Maarif ministerium som lærer i de Shariah-mæssige videnskaber i Haifa's Gymnasium- skoler, samtidig med at han underviste i de islamiske skoler i Haifa. Han flyttede fra flere byer og flere skoler siden 1932 e.Kr. indtil 1938 e.Kr., hvor han fremsendte en ansøgning til shariah-domstolen, da han foretrak at arbejde inden for domstolene, pga. at han så at den vestlige, kolonialistiske påvirkning i undervisning var mere fremtrædende end i domstolene, specielt shariah-domstolene. I denne sammenhæng siger An-Nabhani (Må Allah være ham nådig): ”... Hvad angår den kultiverede elite, så har kolonialismen i folkeskolerne før besættelsen, og i alle skoler efter besættelsen, selv lagt uddannelsesspensum og kundskaber på basis af egen filosofi og kultur ... og egne specifikke opfattelser om livet. Og derefter gjorde kolonialismen den vestlige personlighed grundlaget for vores adoptering af kundskaber ... ligesom den har gjort Vestens historie og dens oprejsning til den grundlæggende kilde for hvad vi fylder vores hjerner med... ”. Derfor besluttede Sheikh Taqi-ud-Din An-Nabhani at fjerne sig fra det uddannelsesmæssige område i Al-Maarif-ministeriet og begyndte at lede efter et andet arbejde hvor den vestlige indflydelse var mindre, men fandt ikke et bedre sted end de shariah-mæssige domstole, som han mente implementerede de shariah-mæssige love. An-

Nabhani siger: ” ... Hvad angår socialsystemet som fastlagde forholdet mellem mand og kvinde, og hvad der bygger på dette forhold, såsom de personlige forhold, så bliver de stadigvæk implementeret ifølge shariah indtil nu, til trods for tilstedeværelsen af kolonialismen og kufrstyret, og indtil videre er der intet andet end shariah, der blev implementeret inden for dette område ...” Derpå gik An-Nabhani op i arbejde inden for Shariah-domstolene, som flere af hans venner fra al-Azhar al-Sharif arbejdede i. Gennem deres hjælp blev han ansat som skribent i Bisaan-domstolen. Derefter flyttede han til Tabarias, men An-Nabhani's forventninger og mål inden for domstolene drev ham til at sende en ansøgning til Det højeste Islamiske Råd med et cv, i hvilket han krævede en stilling, hvori de gav ham hans ret, da han anså sig selv som kompetent til at varetage en dommerstilling. Da de ansvarlige så hans ansøgning besluttede de at forflytte ham til Haifa med en stillingsbetegnelse som skribentleder i Haifa's Shariah-domstol. I år 1940 e.Kr. fik han en stilling som dommermedhjælper og han blev i denne stilling indtil år 1945 e.Kr. hvorefter han blev overflyttet som en dommer i Ramla-domstolen, hvor han blev indtil 1948 e.Kr. Derefter forlod han Ramla til Sham (Damaskus), som konsekvens af Palæstinas fald i jødernes hænder. Samme år sendte hans ven lektor Anwar al-Khatib bud efter ham med et brev, hvor han beder ham om at vende tilbage til Palæstina, for at ansætte ham som dommer i al-Quds shariahdomstolen. An-Nabhani accepterede og blev ansat som dommer i al-Quds shariahdomstolen år 1948 e.Kr., hvorefter han blev valgt til medlem af Anke-domstolen af lederen af de Shariahmæssige Domstole og den daværende leder af Anke-domstolen, lektor AbdulHamid al-Sai'h. Heri blev han til år 1950 e.Kr., hvorefter han afgav sin opsigelse, da han opstillede sig selv til parlamentet, og år 1951 e.Kr. tog An-Nabhani til Amman, da han blev tilbudt at holde forelæsninger for de tolvteårs studerende i Det Islamiske Vidensgymnasium. Der blev han indtil begyndelsen af 1953 e.Kr., hvor han brugte al sin tid på det parti, som han etablerede mellem 1949 og 1953 e.Kr.

Sheikh Abdulaziz al-Khayyat nævner at sheikh Taqi-ud-Din arbejdede som lærer i Shariahvidenskaberne i Maarif Styrelsen og ikke i Maarif-ministeriet, som han selv nævner. Han tilføjede: ”Der skal sættes spørgsmålstegn ved at Sheikh Taqi-ud-Din foretrak arbejdet i shariahdomstolen over arbejdet i Maarif ministeriet, da dette ikke er rigtigt, da mit kendskab til Sheiken viser det modsatte. Han plejede tit at opfordre de unge til at lære og at arbejde som lærere, så lærerne kunne få mulighed for at rodfæste de islamiske tanker i de unges hjerner og psyker og bekriige vestliggørelsen i uddannelsespensummet og skolebøgerne. Og efter min mening så valgte han at arbejde i Shariahdomstolene, da den var de nyuddannede fra al-Azhar's ønskejob pga. lønnen og uafhængigheden fra mandatregeringen i Palæstina.”

Hvad angår Ziad Salama så nævner han en anden rækkefølge for de områder, som Taqi-ud-Din An-Nabhani arbejdede i. Dette baserer han på et studie af domstolsarkiverne i Palæstina, hvori han siger: ”Efter at An-Nabhani vendte tilbage fra al-Azhar år 1932 e.Kr. arbejdede han som lærer i al-Haifa skolerne (en af hans elever var Ihsan al-Abbas). Hvorefter han arbejdede som lærer i al-Khalil tolvteklaseskolen indtil år 1938 e.Kr., hvorefter An-Nabhani skiftede til domstolene, hvor han blev ansat som skribent i Bisaan, derefter Tabarias, og fra 1940 til 1942 e.Kr. var han skribent i Jafa-domstolen og derefter blev han overflyttet til at blive skribentleder i samme Haifa-domstol indtil 28/04/1945 e.Kr. Fra 29/11/1945 til 20/12/1945 e.Kr. arbejdede han som rådgiver i Quds' shariah-domstol hvorefter han blev overflyttet til al-Khalils shariah-domstol som dommer indtil 01/02/1947 e.Kr., hvor han kun arbejdede i fire dage som dommer for Quds' shariah-domstol, derefter blev han i slutningen af 1948 e.Kr. ansat i Shariah-Anke-domstolen og arbejdede som efterforsker af de Shariahmæssige Domstole, derefter som medlem i den Shariah-mæssige Anke-domstol. Der blev han til foråret 1951 e.Kr. hvorefter han sagde op og forberedte sig på at indtræde valgene.”

Hvad angår professor Amnun Cohen, så nævner han i sin bog ”De politiske partier på Vestbredden under det jordanske styre” at Sheikh Taqi-ud-Din An-Nabhani var lærer i Ibrahimiyah-Universitetet i Quds år 1952 e.Kr.

Hans beskrivelser

Lektor Zohair Kahlala som arbejder som administrativ inspektør for Det Islamiske Vidensuniversitet, som var sammen med Sheikh Taqi-ud-Din siden han satte sine fødder på universitetsjorden, siger: ”Sheikh Taqi-ud-Din An-Nabhani underviste i de islamiske kundskaber til de tre tolvteklasser ud fra det perspektiv at det er et følsomt tidspunkt, hvor elevernes tanker begynder at forme sig. Så han udførte sit job på bedste vis og arbejdede dag og nat med et

beundringsværdigt gå-på-mod indtil han resignerede fra undervisningen å universitetet i slutningen af år 1952 e.Kr. Hans undervisning bar frugt i hans elever, så de gik op i at studere de islamiske kundskaber, som gjorde dem forberedte til at diskutere hvilke som helst vestlige tanker, som var kommet ind i Islam, ligesom den hos dem skabte et intellektuelt grundlag, som gjorde dem i stand til at fremvise de islamiske kundskaber og at bære dem til verden.

Han var en simpel person, ren og ærefuld, oprigtig med masser af energi, brændende og sorgfuld i forhold til det der ramte ummah gennem indplantningen af den jødiske entitet i dens hjerte. Han var stærk af bygning med masser af energi, skarp i sit humør, skarpsindig i diskussion, stærk i argumentation, urokkelig i det han var overbevist om var sandheden. Han havde et mellemlangt skæg som var blandet med gråt hår, var omhyggelig med at bære de lærdes tøj, Kubba(skulderklæde), Ammama(klæde viklet om hatten) og Kiftan (klædestykke der går nedad), med en stærk personlighed, påvirkende når han talte, overbevisende når han argumenterede. Han hadede splittelse af kræfterne, at lukke sig om sig selv og isolere sig fra ummahs interesser. Han hadede at en person skulle blive opslugt af sit personlige liv uden at arbejde for denne ummahs godhed efterlignende Sendebuddets (saaws) tale:

" "

”Den, der vågner op (om morgenen) og ikke bekymrer sig om muslimernes anliggende, er ikke en af dem.”

Han plejede tit at nævne denne hadith og bruge den som bevisførelse. Han plejede at bebrejde Imam al-Ghazali, som skrev 'al-Ihya' samlingen, fordi han overlod korsfarerne til at indtage de islamiske lande, mens han sad i moskeen, og skrev sine bøger.

Sheikh An-Nabhani havde stor respekt for Sheikh Hassan al-Banna, grundlæggeren af bevægelsen al-Ikhwān al-Muslimeen. Han satte pris på hans kræfter, som han havde lagt i at samle unge muslimer og i at retlede dem. Han havde dét imod lærde fra al-Sham, at de druknede i religiøse følelser og at de ikke bevægede sig inden for de islamiske politiske aktiviteter.

An-Nabhani omfattede alle sine tanker i en serie bøger. Han begyndte med bogen Al-Shaksiya Al-Islamiya (Den Islamiske Personlighed). Han var påvirket af Syed Qutb's bøger, især i sine tanker og løsningsforslag inden for social retfærdighed i Islam, som martyren Syed Qutb har skrevet en bog om med samme overskrift. Sheikh Taqiuddin plejede at undervise sine elever i denne bog på Det Islamiske Vidensuniversitet. Sheikh Taqiuddin havde en klar politisk linje. Han kendte sin fjende meget godt og lagde Storbritannien og derefter USA øverst på den Sorte Liste. På tredjepladsen kom Sovjetunionen og omtalte alle med termet den kolonialistiske Kafir. An-Nabhani blev kendt som en der brugte tid på generelle anliggender, og i år 1952 e.Kr. erklærede han oprettelsen af Hizb ut-Tahrir, som kaldte til genetableringen af den Islamiske livsstil og oprettelsen af den Islamiske Stat. Han brugte al sin tid på at lede partiet, så han resignerede fra sit lærerjob på universitetet, og begyndte at bevæge sig mellem Jordan, Syrien og Libanon bærende partiets kald, som omfattede disse regioner, og udspreddes til flere andre arabiske og islamiske regioner.” Sheikh Abdul-Aziz al-Khayat noterer: ”... Virkeligheden er at Sheikh Taqi-ud-Din An-Nabhani plejede at bære Kubba over brystkassen og bukser. Jeg har aldrig set ham tage al-Kiftan på og det kan være at han gjorde dette i sin unge alder. Og han tilføjer at An-Nabhanis første bog ikke var Al-Shakhsyah Al-Islamiyah (Den Islamiske Personlighed), men at dette var den fjerde bog.

Ziad Salama mener til gengæld at Al-Shaksiya Al-Islamiya var den niende bog, og efterfølgende bøger var de, som kom før.

1. Organiseringen af Samfundet
2. Befrielsen af Palæstina
3. Brevet til araberne
4. Islams system
5. Styresystemet i Islam
6. Socialsystemet i Islam
7. Det økonomiske system i Islam
8. Den Islamiske Stat

Etableringen af Hizb ut-Tahrir og dets gang

An-Nabhani begyndte sine politiske aktiviteter i et tidligt stadie, da han blev påvirket af sin morfar Sheikh Yusuf An-Nabhani, der plejede at holde forelæsninger for de, som var blevet ramt af den vestlige kultur, ligesom Mohammad Abdu og modernisterne, masonerne og andre blandt dem som plejede at gå imod den Islamiske Stat. An-Nabhani's diskussioner og bevægelser iblandt eleverne under sit ophold i al-Azhar al-Sharif og Dar al 'Ulum-universitetet, viser hans politiske prioritering, da mere end en af hans studiekammerater beretter om flere standpunkter, hvor han modstod diskussions udfordringer, som plejede at fylde atmosfæren i al-Azhar dengang, alt imens han plejede at diskutere med ulamaerne i al-Azhar angående hvilken pligt de har for at oprejse den Islamiske nation. Da sheikh Taqi-ud-Din An-Nabhani vendte tilbage fra Kairo til Palæstina, og mens han arbejdede i det Palæstinensiske Maarif-ministerium, havde han bemærkelsesværdige aktiviteter i bevidstgørelsen af eleverne, som han underviste, samt de folk som han mødtes med om de tilstande, som dengang var herskende. Han plejede at opildne harme i deres psyke mod den vestlige koloniasator, og opildne dem til at forholde sig til Islam gennem tale, dialog og diskussion. Sheikh Taqi-ud-Din begyndte i dybden at studere de partier, bevægelser og organisationer som blev oprettet siden det 4. århundrede e.H. Han studerede deres fremgangsmåder, tanker og årsagerne til deres udspreldelse eller deres fiaskoer, og drivkraften til studiet af disse partier var Sheikh's følelse af at det var forpligtende at der eksisterede en Islamisk sammenslutning, som arbejdede på genetableringen af Khilafah, for efter dens nedlæggelse ved Mustafa Kemal Atatürks hånd kunne muslimerne ikke genoprette den, til trods for at der eksisterede islamiske bevægelser, som arbejdede dengang. Da jødestaten blev oprettet i 1948 på Palæstina's jord, og arabernes svaghed trådte frem over for de jødiske bander, som var blevet opdrættet af den britiske mandatmagt, som dengang styrede Jordan, Egypten og Irak, blev Sheikh Taqi-ud-Din's følelser opildnet, så han begyndte at studere de virkelige årsager til at oprejse muslimerne. Han forsøgte at oprejse ummah gennem den nationalistiske tankegang. Han skrev dette i to bøger: Arabernes Brev og Befrielsen af Palæstina og de to bøger blev udgivet i år 1950 e.Kr. Hans nationalistiske tendens, som trådte frem i de to bøger, var ikke udtømt for tanker, 'aqidah, og ummahs virkelige budskab for eksistensen, hvilket er Islams budskab. Dette er forskellen mellem ham og de arabiske nationalistiske aktivisters kald, som udtømte ummah for dens budskab og kaldte til retninger og ideologier som var fremmede for denne ummah og i modstrid med dens 'aqidah, moral og værdier. Derefter vendte Taqi-ud-Din væk fra denne retning, som han i første omgang valgte, og begyndte at diskutere og lytte til alle de forslag, der eksisterede på scenen, men blev ikke overbevist om nogen af dem. Han mængedes med sheikh Hassan al-Banna, som var leder og grundlægger af Ikhwan al-Muslimiin- bevægelsen, hvorom han sagde: "Jeg fandt sheikh al-Banna som en intelligent lærd, seriøs og opofrende." Han lyttede til ham og diskuterede med ham, men han fandt ikke hvad han søgte i den metode, som sheikh al-Banna havde tegnet, med al respekt og anerkendelse til ham og den aktive bevægelse som han havde etableret. An-Nabhani's fremgangsmåde var ikke at kritisere de bevægelser og personer, som arbejder for Islam.

Hans argumentation var stærk i alle de sager og emner, som han stod over for, og han havde en stor evne til at overbevise. Han nåede netop at blive dommer, før han begyndte at kontakte de lærde som han kendte og mødtes med i Egypten. Han fremlagde ideen for dem om oprettelsen af et politisk parti på et islamisk grundlag, for at oprejse muslimerne og genetablere deres ærekærlighed og storhed. Han bevægede sig for dette formål imellem de fleste af Palæstinas byer fremlæggende denne sag, som havde gæret sig i hans tanker til de fremtrædende personligheder blandt de lærde og de intellektuelle ledere. Hans tilstedeværelse i Ankedomstolen i al-Quds hjalp ham med dette formål, da han plejede at indkalde til konferencer, hvor han samlede de retslærde fra Palæstinas forskellige byer. Ved disse lejligheder plejede han at debattere med dem om den rigtige metode for oprejsning. Han plejede tit at diskutere med de, som ledte de forskellige islamiske bevægelser, politiske partier og nationalistiske og patriotiske partier, fremvisende for dem fejltagtigheden i deres vej, deres sterile arbejde og korrupsionen i deres sag, ligesom han plejede at involvere sig i mange politiske sager i sine taler, som han plejede at levere i de religiøse ceremonier i al-Aqsa moskeen og Ibrahim al-Khalil moskeen og andre moskeer, hvor han plejede at angribe de arabiske regimer, ved at sige at de er et produkt af den vestlige kolonialisme, og et blandt de midler, som de bruger for at bevare muslimernes lande under deres herredømme. Han plejede at fremvise de vestlige landes politiske planer, og afsløre deres hensigter imod Islam og muslimerne. Han plejede at bevidstgøre muslimerne over for deres forpligtelser og kaldte dem til at strukturere sig i et parti på basis af Islam, hvilket vækkede kong Abdullah bin Husseins vrede,

så hidkaldte han ham pga. en tale han holdt i Nablus' store moské. Han satte ham ned og udspurgte ham personligt om hans angreb mod de arabiske regimer, herunder regimet i dette land ... Sheik Taqi-ud-Din An-Nabhani besvarede ham ikke og lod som han ikke hørte ham, hvilket førte til at kong Abdullah gentog spørgsmålet tre gange, men sheikh Taqi-ud-Din svarede ham ikke. Kongen blev vred og sagde til ham: "Er du loyal over for hvem er vi loyale over for og fjendtlig over for dem vi er fjendtlige overfor?" Så sagde sheikh i sig selv: "Hvis jeg er for svag til at sige sandheden i dag, hvad skal jeg så sige til dem, som kommer efter mig, som jeg taler til? ..." Han rejste sig og sagde: "Jeg har lavet en pagt med Allah om at være loyal mod den, der er loyal over for Allah, og fjendtlig over for den der er fjendtlig over for Allah, og jeg hader hyklere og hyklere." Dette svar gjorde kongen vred hvilket førte til at kong Abdullah beordrede ham ud af stedet og hans anholdelse blev beordret. Og ganske rigtigt blev han anholdt af politiet ... Men kong Abdullah accepterede nogle lærdes henvendelse om at slippe ham fri. Han beordrede Taqiuddins løsladelse og han overnattede ikke i fængslet. Han vendte tilbage til Quds og resignerede fra sit arbejde og sagde: "Det er foretrukket for en som mig, at jeg ikke arbejder i nogen som helst statslig stilling." Derefter opstillede sheikh Taqi-ud-Din An-Nabhani sig selv til parlamentet ... Til trods for hans skarpe holdninger og politiske aktiviteter og seriøse arbejde for at oprette et politisk parti og religiøse omfavneelse hjalp det lige lidt i valgresultaterne. An-Nabhani's politiske aktiviteter stoppede ikke og hans gå-på-mod blev ikke svækket, og han blev ved med at kontakte og diskutere indtil han formåede at overbevise en samling respekterede lærde, skarpsindige dommere, fremtrædende politiske og intellektuelle personligheder om at oprette et politisk parti på Islams grundlag. Han begyndte at fremvise det partimæssige indhold for dem og de tanker som kunne danne kundskaberne for dette parti. Hans tanker fandt accept og tilfredshed hos disse lærde. Hans politiske aktiviteter fik frugter ved etableringen af Hizb-ut-Tahrir al-Islami. Arbejdet med oprettelsen af partiet begyndte i al-Quds-byen hvor sheikh arbejdede i shariahdomstolen der. Han kontaktede flere mænd dengang, blandt dem var sheikh Ahmad Dauur fra Qalqiliyah. Og de to herrer Nimar al-Misri og Dawud Hamdan fra Al-Lid og al-Rhamlah og sheikh 'Abdul-Qadeem Zaloom fra al-Khalil, 'Adel Nabils, Ghanim Abdu, Munir Shuqair, sheikh Asad Bayyudh at-Tamimi og andre. I starten var møderne mellem grundlæggerne tilfældige og uorganiserede og de fleste plejede at ske enten i al-Quds eller i al-Khalil for at udveksle meninger og tiltrække nye individer til. Diskussionen rodfæstede sig om de religiøse sager og sagen fortsatte således indtil slutningen af 1952 e.Kr., da disse individer begyndte at ligne et politisk parti. Den 17/11/1952 e.Kr. søgte fem grundlæggere af partiet officielt tilladelse fra jordansk indenrigsministerium med det formål at opnå en tilladelse til at oprette et politisk parti. Disse er:

1. Taqi-ud-Din, partileder
2. Dawud Hamdan, næstformand og partisekretær
3. Ghanim Abduh, økonomiansvarlig
4. Adel Nabils, medlem
5. Munir Shakir, medlem

På basis af denne ansøgning, som fik staten til at bemærke oprettelsen af et politisk parti, lejede partiet et lokale i al-Quds foran Amud-døren, hvor de hængte et banner, som bar partiets navn. De åbnede et andet partikontor i Amman i en bygning i starten af Dal'at Shabsugh ved kong Faisal gaden. Efter Said al Mufti, indenrigsminister og premierminister gennem fuldmagt på daværende tid, personligt undersøgte ansøgningen afviste han den. Hvad angår årsagerne til afvisningen af ansøgningen som indenrigsministeriet har offentliggjort, så var dette et resultat af partiets natur, som der ønskedes oprettet, og det var ikke på grund af individerne heri. Ligesom de erklærede at partiet, som ønskedes oprettet er i modstrid med den jordanske konstitution i tekst og ånd. Eksempelvis, ligesom det jordanske indenrigsministerium har fremvist, accepterer dette parti ikke ideen om efterfølgelse, dvs. at regenten/kongen efterfølges af en tronarving, som den jordanske konstitution fastlægger, da dette partis ansøgning kræver en valgt regent. Ligeledes anerkender den ikke den arabiske nationalisme, som et politisk grundlag for staten, men derimod er det nødvendigt at den islamiske Deen udskifter dette.

Dette er teksten af den udskrift, som indenrigsministeriet sendte til Hizb ut-Tahrir forbydende denne i at foretage de partimæssige aktiviteter:

Nr. ND/7052916

Dato: 14. marts 1953

Beærede sheikh Taqi-ud-Din An-Nabhani og alle beærede grundlæggere af Hizb-ut-Tahrir.

Jeg har undersøgt hvad, der blev publiceret i al-Sareeh avisen, som blev publiceret i dag under overskriften ”Tahrir-ledelsen”, ”Officiel registrering af partiet i al-Quds”.

Jeg ønsker at bevidstgøre jer om det, som er blevet trykt om den officielle registrering af partiet i al-Quds ikke er tilfældet, og det skrift, som I har modtaget fra Formanden for Protokollerne, er kun tegn på modtagelsen af jeres ansøgning. I den grundlæggende lov anskues det ikke som en tilladelse til jeres oprettelse. Dette skyldes at tilladelsen til at oprette et parti og anerkendelsen heraf er bundet til Flagets Ansvarshavende, som har sendt jer flere skrivelser, hvori han har vist der ikke forligger en tilladelse til at oprette partiet.

Indenrigsministerens stedfortræder
Ali Hasna

På basis af dette brev angreb politistyrkerne kontoret og fjernede bannerne derfra, og forbød partiet i at foretage nogen som helst politiske aktiviteter, og siden dengang frem til i dag er partiet ikke registreret og dets aktiviteter er forbudte.

Hizb ut-Tahrir valgte at anke indenrigsministeriets beslutning til Højesteretten, men valgte at følge samme skridt som det Muslimske Broderskab i Egypten, og i overensstemmelse med den Osmanniske foreningslov, som dengang stadig gjorde sig gældende på Vestbredden, som tillader oprettelsen af en forening ved blot af erklære formålet i en lokalavis.

Således fortalte partiet Quds borgmester, indenrigsministeriets repræsentant på Vestbredden, dets hensigt om at oprette en forening og ikke et ”politisk parti”. Dette blev erklæret i den lokale al-Sareeh avis, hvori der blev erklæret til indenrigsministeriet, at det ikke havde reelle hensigter om etablering af et politisk parti og derfor ville det tilbagetrække dets oprindelige ansøgning om etableringen af Hizb-ut-Tahrir, pga. ministerens afvisning af denne ansøgning. Myndigheder accepterede ikke denne omgåelse, og blev ved med at anskue det som et politisk parti, hvis politiske aktiviteter var i modstrid med statens konstitution.

Den 25. marts 1953 e.Kr. blev gruppens individer arresteret, men blev løsladt efter kun to uger, for at underlægges husarrest. Men indenrigsministeriet blev mødt af mange problemer, da den fortalte masserne at den slog ned med jernhånd mod dennes gruppes individer. Sheikh Taqi-ud-Din An-Nabhani gav ikke noget for det forbud, og vedblev med fortsættelsen af at bære det budskab, som partiet blev grundlagt på basis af. Hans arbejde var bundet til oprejsningen af den islamiske nation, gennem det parti, som han havde grundlagt, hvis filosofi blev lagt gennem specifikke beskrivelser udledt af shariah-teksterne og Sendebuddets (saaws) biografi. Derfor begyndte sheikh Taqi-ud-Din An-Nabhani at arbejde i det skjulte, og oprettede en ny ledelse for partiet, som han var leder af. Han kaldte denne ledelse for ledelsesrådet.

Fra al-Aqsa-pladserne begyndte partiet offentlig kultivering af masserne for genetablering af den islamiske levemåde, og havde et massivt aktivitetsniveau, hvilket tvang de jordanske myndigheder til at tage stærke skridt, for at hindre at partiet etablerede sig selv og styrkede dets struktur, hvilket tvang An-Nabhani til at forlade landet frivilligt i slutningen af 1953 e.Kr., men han blev forbudt at vende tilbage til landet igen. Dawud Hamdan rejste ligeledes i 1956 e.Kr. Nogle af dens medlemmer blev anholdt og fængslet på forskellige tidspunkter i begyndelsen af 1955, 1958 og 1964 e.Kr.

December 1953 e.Kr. rejste sheikh An-Nabhani med tvang til Damaskus, hvor han dog ikke var ret længe, da den syriske efterretningstjeneste, tog ham og smed ham ved grænsen mellem Syrien og Libanon, men de libanesiske myndigheder ville heller ikke tillade ham at træde ind på hans jord. Så han bad lederen af det libanesiske politcenter i Wad al-Harir om at tillade ham at foretage en opringning til en person, som han kendte inde i Libanon. Den libanesiske sikkerhedsansvarlige tillod ham at foretage et telefonopkald, hvor sheikh An-Nabhani bad hans ven om at kontakte Mufti sheikh Hassan al-Aalaya, som var Libanons mufti. Da nyheden nåede frem til sheikh Al-Aalaya skyndte han sig hen til de libanesiske ansvarlige, for med det samme at give en ordre om at tillade sheikh An-Nabhani at indtræde den libanesiske jord. Ellers ville han udsprede denne nyhed i hele landet, som kaldte sig selv for demokratisk, mens den forbød en

lærd blandt de islamiske retslærde i at indtræde dens jord. Dermed havde de libanesiske myndigheder ingen anden mulighed end at underkaste sig og acceptere Libanons muftis ordre.

Siden sheikh An-Nabhani trådte ind i Libanon arbejdede han på at udsprede sine tanker og ideer og levede i næsten fuld frihed indtil år 1958 e.Kr., hvor de libanesiske myndigheder begyndte at stramme rebet om ham, efter den opfattede faren i hans tanker imod den. Dette tvang sheikh til at flytte fra Beirut til Tripoli i skjul med den libanesiske efterretningstjeneste i hælene i Tripoli, således at han blev nødsaget til at forlade denne, hvor han bosatte sig i et andet hjem, efter han blev nødsaget til at barbere sit skæg og fjerne sin Amama og Kiftan og tog afslappet tøj på for at skjule sin identitet. Derved magtede han at holde sig væk fra deres åsyn indtil 1962 e.Kr. sammen med en af sine gamle venner, som han lærte at kende i al-Itisam foreningen i fyrerne, og som plejede at levere mad, aviser og nyheder til ham. An-Nabhani plejede at give ham det månedlige beløb, som partiet gav ham, som godtgørelse for hans forhindring fra indtjening og arbejde. Denne godtgørelse oversteg ikke 150 libanesiske lire, hvilket dengang udgjorde 15 jordanske dinarer, som han brugte til at forsørge sig selv, sine børn og betalte sin husleje i den lejlighed han boede i skjul, og huslejen for den lejlighed hans familie boede i.

Vores beretningsmand, som er blandt de trofaste og retskafne siger: ”Sheikh plejede at bruge al sin tid på at læse og skrive mens radioen er foran ham, hvor han lyttede til verdens nyheder for at skrive sine stærke politiske løbesedler. Han var gudsfrygtig og opmærksom, som hans navn antyder, klar i sit syn og sprog, og jeg har aldrig nogensinde hørt ham bande, nedlade eller nedværdige, specielt i forhold til de islamiske dawah-bærere på trods af de forskellige holdninger. Og jeg fandt først ud af hans død en uge efter, idet han blev indlagt på hospitalet med et lånt navn, og kom ud af hospitalet død. Han blev begravet i martyrernes begravningsplads i Beirut under skarp bevogtning, uden at nogen skulle deltage til hans begravelse, med undtagelse af få fra hans familie (må Allah være ham nådig).